

Velkommen i gruppen!

Interessegruppen for privatpraktiserende psykologer trapper opp aktiviteten. Nå er også medlemsregisteret på plass, og gruppen kan ønske sitt aller første betalende medlem velkommen!

TEKST

Kirsti Ohnstad

PUBLISERT 1. juli 2008

PSY
KOL
OGI

FØRSTE MEDLEM: Jan Martin Tjelta ble det aller første betalende medlemmet av interessegruppen for privatpraktiserende psykologer, ISP. Her omkranset av styret. Fra venstre: Jan Martin Tjelta, Magne Kvæven, Torfinn Espedal, Kirsti Ohnstad og Hilde Hjørungdal. Turid Vaagen var ikke til stede da bildet ble tatt.

Jan Martin Tjelta ble den første privatpraktiserende psykologen til å melde seg inn i interessegruppen (ISP). Han er da også en av de «gamle» traverne som har ivret for en mer organisert forening rundt de privatpraktiserende psykologene.

– **Hva var grunnen til at du meldte deg inn?**

– Brukerne våre rapporterer stor tilfredshet med den hjelpen de får hos privatpraktiserende psykologer, og de rammebetingelsene som vi hittil har arbeidet innenfor. Nå er det kommet opp statlige føringer som kan forringe rammebetingelsene for våre pasienter. En godt organisert interessegruppe vil på sikt kunne støtte Psykologforeningens forsøk på å hindre at kompliserte byråkratiske modeller gir kompliserte løsninger på forholdsvis enkle problemstillinger. Hvorfor endre på en driftsform som pasientene er tilfredse med, og som til og med er svært kostnadseffektiv?

– På hvilke områder tror du at interessegruppen som organisasjon kan ha innflytelse?

– Psykologforeningen har ved forhandlingssjef Eilert Ringdal, visepresident Rune Frøyland og andre gjort en stor innsats for å beholde og utvikle den gjeldende driftsformen. Denne driftsformen sikrer et variert terapeutisk tilbud og en frihet for pasienter til å velge terapeuter. En sterk interessegruppe for privatpraktiserende psykologer innenfor Psykologforeningen vil neppe være noen ulempe under framtidige forhandlinger med staten.

– Hva kan interessegruppen gjøre for deg?

– Vi privatpraktiserende har flere felles utfordringer som vi gjennom møter i gruppen både lokalt og nasjonalt har behov for å avklare. Innenfor dette samarbeidet vil sosiale bånd til kolleger kunne etableres og pleies, og vi vil ha et viktig forum for fortsatt å utvikle og styrke vår faglige identitet som kliniske psykologer.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 45, nummer 7, 2008, side 905

TEKST

Kirsti Ohnstad